Več razlag Svetega pisma
1. april 1864

Razlaga VI.
Tri vprašanja o svetopisemskih besedilih. (Razlaga Gospodovega besedila.)

V zvezi s temi tremu pripombami:
- O kitu preroka Jona (Jona 2,1),
- O možu brez poročne obleke na banketu, ki sem ga Jaz priredil (Mt 22,11),
- O mladeniču, ki je zbežal ob moji aretaciji na Oljski gori v Getsemanskem vrtu (Mr 14,51-52).

Jona in kit
Jona 2.1

1 Kar zadeva »kita«, je to naravoslovno in duhovno pravilno; tako prvo kot drugo mora biti pravilno, saj brez te pravilnosti ali brez naravoslovne podlage ne bi moglo biti duhovnega pomena.
2 Da bi razumeli naravni del, moramo vedeti, da je v tistem času, zlasti v Sredozemskem morju, obstajala vrsta velikih rib, ki so jih zlasti Egipčani imenovali Leviatan. Stari Grki so jo v času znanega pisatelja Herodota imenovali »Phalos«. Ta vrsta rib, omenjena tudi v Jobovi knjigi, je izginila kmalu po preboju morja (pri Gibraltarju) in so jo močni morski tokovi Atlantskega oceana odnesli na jug, kjer je, tako kot druge velike kopenske živali, poginila v mrzlih vodah.
3 Te ribe so imele ogromna usta, ki so bila prek širokega grla povezana z enako velikim želodcem. Niso imele zob ali jezika, ampak namesto tega, podobno kot današnji severni kiti, veliko število plavuti, ki so v polni rasti pogosto dosegale dolžino dveh do treh sežnjev (od 3,78 do 5,67m). Te so bile za te gigantske ribe zelo uporabne, podobno kot slonov rilec.
4 Z njimi so ujele plen in ga nepoškodovanega potisnile v svoj velik želodec, ki ni vseboval vode, ampak je izločal nekakšen sok, ki je plen v nekaj dneh začel prebavljati in ga postopoma popolnoma razgradil. To je bila vrsta sesalca – mladiči so se rodili živi. Dihale so enako kot današnji severni kiti in so se morale pogosto dvigniti na površino, da se niso zadušile.
5 To gigantsko ribo so pogosto obkrožali številni ogromni morski psi, ki so prej živeli tudi v Sredozemskem morju, vendar so v času preboja že znanega »deukalskega« pasu kopnega, ki je nato oblikoval sedanji ozek morski pas pri Carigradu in Dardanelah, prišli v Sredozemsko morje. Ta impresivni morski psi so začeli loviti velike Phalose, jim odtrgala plavuti in druge pomembne okončine, med katerimi so bile zlasti velike prsi in ogromne plavuti na obeh straneh teh prsi, ki niso bile nepodobne človeški roki.
6 Te okončinei so morskim psom koristile kot hrana, zato je riba Phalos vedno bolj izginjala in postala vse redkejša v Sredozemskem morju. V času preroka Jona jih je ostalo le še nekaj sto. Ko so Jona vrgli v zelo razburkano morje, je bil z Mojim

dovoljenjem zelo srečen, da ga je pogoltnil takšen Phalos in da je tri dni preživel v njegovem želodcu. Nadalje sem dovolil, da se je prav ta Phalos, ki so ga preganjali morski psi, zatekel na plitvo azijske obalo in se v tem času hotel znebiti hrane iz svojega želodca. To je bila značilnost teh gigantskih rib, da so se plazile na kopno, ko so zaznale nevarnost ali ko so obiskale svoje mladiče, ki so bili vzrejeni v plitvih vodah – da so jih nahranile bodisi z živo hrano iz želodca, bodisi z materinim mlekom. Svojim mladičem niso dovolile, da bi se podali v globoke vode, preden niso dosegli določene velikosti in moči.
7 V takem primeru je bil tudi naš Jonah izbruhan iz Phalosa na plitvo obalno vodo. Hitro se je zbral in pobegnil na kopno, kjer ga niti Phalos niti eden od njegovih štirih mladičev ni mogel zasledovati. (Jona 2,11)
8 Sedaj sem vam opisal naravni potek dogodka, kakršen je bil takrat, vendar že dolgo ni več takšen.
9 V starih muzejih, zlasti v Aleksandriji, so bili še vedno ostanki konic teh starodavnih gigantskih rib, vendar so jih kasneje uničili Saraceni, tako kot so uničili tudi knjige (znamenita Aleksandrijska knjižnica). Nekaj kosov je še vedno mogoče najti v Londonu in Parizu in se štejejo za rebra kopenskih ali morskih živali, vendar verjetno bolj iz morskega kraljestva, saj so jih običajno našli v peščenih predelih blizu morja. Glavno rebro odraslega Phalosa je pogosto doseglo dolžino od pet do sedem klafter (9,15 do 12,8m) in težo do trideset zentnerjev (1500kg). Ta gigantski vrsta rib je, kot rečeno, tako kot druge velike kopenske živali izumrla in že tri tisoč let ne obstaja več.
10 »Phalosa« nikakor ne smemo zamenjati z Leviatanom, morsko živaljo, ki jo je bilo mogoče občasno najti v Atlantskem oceanu, zlasti na področju, kjer je pred veliko poplavo obstajala veriga otokov med Zahodno Afriko in vzhodnim delom Brazilije. Še danes obstajajo v tej regiji obsežne peščene sipine, ki so pogosto nevarne za manjše ladje.
11 Leviatan sploh ni riba, ampak zelo impresiven morski polip, ki se je razvil iz blatne snovi peščenih nasipov v morju, tako kot drugi polipi. Tako dolgo so pritrjeni na morsko dno, dokler jih na površino ne pripelje nekakšna morska eksplozija. Takrat pogosto izgledajo kot majhen plavajoči otok.
12 S tem smo končali z neverjetno zgodbo iz Biblije o kitu v Sredozemskem morju. Vse ostalo o tem preroku lahko vsakdo prebere v Svetem pismu.

Človek brez poročne obleke

Mt 22,11

1 Sedaj preidimo k osebi, ki na poročni gostiji ni imal svatovskega oblačila
2 Jaz sem seveda gostitelj in jedi te gostije so Moji nauki. Ljudje iz stranskih ulic in izza ograj so tisti, ki so sprejeli Moje sporočilo in živeli v skladu z njim, zato nosijo duhovno poročno obleko.
3 Tisti, ki niso imeli poročne obleke, pa so Judje in farizeji, ki so se navidezno udeleževali Mojega poučenja, vendar ne zaradi izboljšanja, ampak zato, da bi Me izsledili in iz tega oblikovali razlog, da Me predstavijo kot zločinca pred Bogom in človeško oblastjo, nato pa bi se Mi maščevali.
4 Toda Jaz, gostitelj, sem takoj prepoznal te vohune - z drugimi besedami, takoj sem do gnile notranje korenine videl njihovo hinavsko farizejstvo in vsakič, ko so se poskušali vtihotapiti na gostijo, sem jih dal hitro prijeti in vrgel v temo njihovih lastnih src.
5 Ta podoba se nanaša predvsem na uničenje Jeruzalema in izgon Judov med vse narode Zemlje, kjer do danes še vedno nimajo svoje dežele, svojega kralja in tudi svojega doma. In povsod, kjerkoli živijo, so preganjani in prezirani. Ti Judje torej predstavljajo vse tiste ljudi, ki so prišli na Mojo gostijo, vendar niso nosili poročnih oblek.
Drugič: tudi tisti, ki je bil izgnan v najglobljo temo, v kateri se še vedno nahaja, se je tu in tam verjetno tudi pretvarjal, da je kristjan, da bi se ob tej priložnosti približal kristjanu in od njega pridobil materialne dobrine.
6 In tako kot Jud živi in deluje tukaj, tako njegova duša nadaljuje z življenjem in delovanjem na drugi strani; zato Judje v onostranstvu tudi izgledajo ustrezno (namreč gledano iz sfere boljših duhov, tj.) kot prašiči, ki se nenehno kopajo v blatu zemlje.
7 Ker zdaj vemo, kako ravnati z neporočenim gostom za Mojo mizo, se ob tej priložnosti posvetimo še mladeniču, ki je pobegnili ob Moji aretaciji v vrtu Getsemani.

Mladenič, ki je pobegnil gol

Mr 14,51-52

1 Ker zdaj vemo, kako razumeti svatbenega gosta za Mojo mizo, bomo posvetili še pozornost mladeniču, ki je pobegnil, ko so Me ujeli v vrtu Getsemani.
2 Ta dogodek je evangelist Marko omenil le na kratko, vendar bi ga lahko brez škode izpustil, saj nima skoraj nobene moralne vrednosti.
3 Da bi bolje razumeli resničnost tega dejstva, moramo vedeti, da je v Mojem času določena skupina mladih, ki je prezirala farizejski ceh, oblikovala bando in znali so z

zvijačami zvesto posnemati njihove čudeže, s čimer so farizeje postavili v smešen položaj. Pridobili so naklonjenost Rimljanov, ki so to pozdravili, in uživali njihovo tajno zaščito, da so se nekaznovano posmehovali pobožnosti in čudežem farizejev, zlasti pred Rimljani in Grki.
4 Tudi ta mladenič je bil član takšnega kluba in Me je večkrat v Jeruzalemu slišal govoriti; držal se je Mojih naukov in Moja dejanja so mu bila zelo všeč. Ni se strinjal s svojimi kolegi, ki so na različne načine poskušali posnemati Moje čudeže. Zaradi tega jih je opominjal in jim poudarjal, da so Moji nauki in dejanja izhajali iz povsem drugačnega duha kot nauki in dejanja neumnih in slepih farizejev. Toda njegovi kolegi so se mu zaradi tega posmehovali in mu pogosto govorili: Če ta galilejski čudežnik ne bi užival posebne zaščite Rimljanov, bi se prav tako malo izognil jezi Templja kot oni sami, če Rimljani in Grki ne bi zaščitili njih. Mladenič je poslušal in si zapomnil, kdaj bom Jaz ponovno prišel v Jeruzalem, da bi videl, kaj se bo zgodilo z Menoj glede tempeljske prisege maščevanja nad Menoj. Ko sem v času, ki vam je znan, odšel v Jeruzalem in dopustil, da so Me izdali in ujeli, da bi Me izročili strogemu sodišču, je bil ta klub mladeničev prisoten, čeprav na daleč. Ko so spoznali, kaj se bo z Menoj zgodilo, so nekateri šli po mladeniča, ki Me je imel rad in je spal v bližini. Pritegnili so ga bliže, da bi mu pokazali, kako se bo uresničila njihova napoved in sum v zvezi z Menoj. Ko je mladenič, ki je v naglici s postelje pobral le laneno rjuho, da bi se zavil vanjo, videl kaj se z Menoj dogaja, in dobil vtis, da ga bodo njegovi tovariši prav tako izročili Judom, se je iztrgal iz njihovega primeža, pobegnil, kolikor hitro je mogel in se skril pred svojimi tovariši. Mislil je, da ga bodo preganjali, česar pa niso storili, ker so skrbeli za lastno dobrobit in tega tako ali tako zlahka ne bi storili.
5 Tukaj imate dejanski, lahko razumljiv razlog za ta pojav, ki ga je omenil evangelist - ki v resnici ne pove ničesar drugega, kot da je ta mladenič, deloma iz strahu za svoje kolege, predvsem pa iz strahu pred razburjeno maščevalnostjo farizejev, pobegnil zaradi lastnega blagostanja. Kasneje, ko je slišal novico o Mojem vstajenju, je ponovno postal zvest privrženec Mojega sporočila, vendar ni ostal v Jeruzalemu, ampak je odšel k Esenom (JVE 5,16 in naprej), ki jim je iz prve roke pričal o tem, kar se mi je zgodilo.
6 Zato so v Jeruzalem poslali sle, ki so morali zbrati trdne informacije o tem, kaj se je z Menoj tam zgodilo. Novico so kmalu izvedeli, saj Jeruzalem ni bil daleč od polarabskega območja sedanjega Sueza in ga je bilo s hitro hojo mogoče doseči v treh dneh.
7 Ko so Eseni dobili popolno potrditev tega, niso niti za trenutek oklevali in to novico sporočili rimskemu guvernerju Cireniju v Tiru, v tej misiji pa je sodeloval tudi naš

mladenič. Cirenij je družbo dobro sprejel in mladeniča obdržal, da je služili med njegovimi služabniki, ki je staremu sivolasemu možu veliko povedal o tem, kar je od Mene sam slišali in videl.
8 To je kasneje v Cireniju in tudi v njegovem bratu Korneliju vzbudilo najbolj grenko jezo proti vsem judovskim duhovnikom, kar ju je spodbudilo, da sta prisegla, da bosta storila vse, kar je v njuni moči, da se maščujeta za to zločinsko dejanje proti Meni z najbolj neusmiljenimi sredstvi.
9 Pilat, deželni vladar v Jeruzalemu je kmalu prejel consilium abeundi (nasvet, naj odide), se ni mogel vrniti v Rim, ampak se je moral naseliti v pokrajini današnjega Neaplja, v jami nedaleč od uničenih Pompejev. Še danes je mogoče najti v skalo izklesan hodnik z naslovom: »Dom Poncija Pilata«. V precej globoki niši, izklesani v skalo, so našli več zapisov o Meni. Danes se nahajajo v knjižnici v Neaplju, vendar so komaj uporabni, saj so bil najdeni v napol zoglenelm stanju.
10 To je bila prva maščevanje Cirenija proti Pilatu. Nato je sledil Kajfa, ki je moral v določenem času zapustiti urad velikega duhovnika in ga predati nekomu drugemu, saj je veliki duhovnik lahko ostal na položaju le tri leta. Kajfi je bila v nekaj letih odvzeta vsa njegova lastnina okoli Jeruzalema in prodana Rimljanom; moral je poiskati zatočišče na robu arabske puščave, kjer je v največji bedi končal svoje življenje.
11 Drugi farizeji so bili podvrženi strogemu nadzoru novega vladarja, ki jih ni prizanašal. To mu je bilo še toliko bolj v veselje, ker je pripadal že znani družini Agricola. To ime je uporabljal tudi kot svoj podpis, čeprav se je v resnici imenoval Antonius.
12 Ta novi deželni vladar je vedel, kako postaviti ovire na pot Herodu Antipu, kar dokazuje dejstvo, da je v Palestino v kratkem času privabil veliko Rimljanov in Grkov, s čimer je močno omejil Herodov prihodek, tako da je bil ta prisiljen preživeti svoje zadnje leta v utrjenem gradu na obali Sredozemskega morja, ker se v Jeruzalemu ni več počutil varnega.
13 Znani poglavar Pelagius, ki je vladal več mestom v gorah Auran, je bil podrejen temu zemljiškemu lastniku. Pelagius ga je podpiral z vsemi sredstvi, še bolj pa Kornelij, ki je vladal celotni Galileji in velikemu delu Sirije, vse do Damaska. Brata Cirenij in Kornelij bi svojo maščevanje še bolj razširila, če se jima po svojem vstajenju Jaz ne bi osebno prikazal in ju od tega odvrnil, tako da sem jim vnaprej podrobno povedal, da se bo njihov načrt v Jeruzalemu in po vsej Obljubljeni deželi uresničil že čez štirideset let, in sicer prav tako z močjo Rimljanov.
14 Tako kot tem dvema Rimljanoma sem se po svojem vstajenju prikazal mnogim

ljudem in jih odvrnil od preveč strogih maščevalnih misli do Judov in farizejev. Če tega ne bi storil, bi kmalu po Mojem križanju v tej deželi prišlo do krvavega pokola, kakršnega človeštvo še ni videlo.
15 Tega mladeniča, ki sem ga našel pri Cireniju, sem blagoslovil in mu dal del svojega Duha, in v Mojem imenu je bil priden učenec, odšel je k Esenom in od tam širil Moje sporočilo po velikem delu severne Afrike. Bil je znan po svojem izjemno ljubeznivem načinu življenja in v Mojem imenu je storil mnoge znamenja.
(Mr 14,51-52)
16 Njegova posebnost je bila, da ni hotel imeti osebnega imena. Njegov naziv je bil: »Najbolj nevreden služabnik najvišjega Gospoda - Boga«. Včasih se je imenoval tudi »Služabnik služabnikov«, isti naziv, ki so ga prevzeli stari tako imenovani cerkveni očetje, ki so se preselili iz Kartagine v Rim, in ki so ga delno uporabljali tudi poznejši papeži - vendar tega nikoli niso živeli. Marko je to zelo dobro vedel, vendar tega ni omenil, saj mu je zadostovalo, da je o tem mladeniču povedal le to, kako je pobegnil.
17 Ostalo, kar želite vedeti o tem mladeniču, je Marko posredoval ustno; od tod različne ustne tradicije o tem - namreč, kdo je bil ta mladenič, kot je večinoma pripovedovala Rimska cerkev, je bila najbolj neumna razlaga od vseh - poskušala ga je narediti za apostola Janeza. Zdaj poznate resnico in najpomembnejša dejstva o tem mladeniču. V Mojem imenu bodite z vsem zadovoljni. Amen.

Jakob Lorber
Nebeški darovi